

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.564 van 7 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 december 2001 het Rijk is binnen-gekomen, diende op 14 december 2001 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 januari 2002 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker

stelde een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal nam op 25 april 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Bij schrijven van 8 november 2002 diende verzoeker, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 30 juli 2003 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.6. Het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 25 april 2002 ingestelde beroep werd bij arrest van 6 oktober 2004 door de Raad van State verworpen.

1.7. Bij schrijven van 25 november 2004 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Op 3 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij schrijven van 22 oktober 2007 diende verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde op 8 mei 2008 bij arrest nummer 10.985 de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 augustus 2007.

1.11. Op 15 mei 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend bij schrijven van 22 oktober 2007 onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 28 mei 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006. Betrokkene verklaart geen paspoort te kunnen voorleggen vermits hij een ex-asielzoeker is en niet geregistreerd staat bij de ambassade van Kameroen. Dit kan niet aanvaard worden als een geldige reden om geen paspoort te moeten voorleggen vermits andere Kameroenezen er wel in slagen een paspoort te

verkrijgen ook al gaat het om ex-asielzoekers. Het is aan betrokkene om ten minste een begin van bewijs te leveren dat hij werkelijk geen paspoort kan voorleggen onder meer door middel van voorlegging van een attest van de ambassade van Kameroen waarin zijn bewering wordt bevestigd. Het blijft bij een loutere bewering. Een loutere bewering volstaat niet als bewijs of argument. (...)"

De tweede beslissing, die verzoeker evenzeer op 28 mei 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7 alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980).*
- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 25.04.2002.*
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07/01/2002. Hij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

Er dient ambtshalve op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft gegeven (met verwijzing naar BAERT, J. en DEBERSAQUES, G., *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan verzoeker op 7 januari 2002 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. In de tweede bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk naar dit bevel verwezen. De vordering tot schorsing en nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2002, zoals bevestigd door de beslissing van de Commissaris-generaal van 25 april 2002, werd door de Raad van State bij arrest van 6 oktober 2004 verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2002 is derhalve definitief en uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van de in het kader van de huidige vordering bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoeker bijgevolg niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 mei 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

In de mate dat het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 21 mei 2008 ter kennis werd gebracht, is het beroep onontvankelijk.

3. Gegrondheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en stelt hij dat een motivering ontbreekt. Tevens betoogt hij dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zich schuldig maakte aan machtsmisbruik en een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

3.1.1. De motiveringsplicht die wordt opgelegd door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers gesteld dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, daar de aanvraag noch vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering waarom verzoeker voormelde documenten niet kan voorleggen. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen. De stelling van verzoeker dat een motivering ontbreekt, mist feitelijke grondslag. De in de bestreden beslissing opgenomen motivering laat toe vast te stellen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.2. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn macht misbruikt heeft en een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Verzoeker maakt immers geen enkele vorm van machtsmisbruik aan te melden. Met betrekking tot de aangevoerde appreciatiefout beperkt hij zich voorts tot de uiteenzetting dat de beslissing die het bestuur op 3 augustus 2007 nam met betrekking tot zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, bij arrest van 8 mei 2008 werd vernietigd en er daarom geen beslissing mocht genomen worden over de aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden. Verzoeker blijft evenwel in gebreke de bepaling aan te duiden die het bestuur zou verhinderen om een standpunt in te nemen over een machtigingsaanvraag die op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, indien nog geen beslissing werd genomen over een eerder en op een andere rechtsgrond ingediend verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden. Er dient ook benadrukt te worden dat artikel 9bis striktere ontvankelijkheidsvereisten voorziet dan het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker geenszins aantoont dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. In zoverre verzoeker nog kritiek levert op het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 21 mei 2008 ter kennis werd gebracht, kan het volstaan om te verwijzen naar de onder punt 2 gedane vaststelling.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.